

Principet om frivillig Understøttelse. Jeg erkjender i den Grad Rigtigheden deraf, at jeg mener, at der ved denne Lovbestemmelse egentlig er skabt en hel anden Retstilstand paa dette Omraade, end der var efter Loven af 8de Marts 1855. Med andre Ord, naar denne Lovbestemmelse benyttes i det Omfang, hvori den allerede bliver benyttet, og endnu mere, hvis den skulde finde endnu større Anvendelse, er det legalt saaledes, at der ikke er Noget til Hinder for ved Hjælp af denne Lovbestemmelse at skabe en Afdeling af det offentlige Fattigvæsen, hvor Modtagelsen af Fattigunderstøttelse ikke har den Virkning, som den efter Grundloven egentlig skulde have. Denne Bestemmelse anser jeg ingenlunde for tilfredsstillende, og dens Anvendelse er, tror jeg, som jeg tidligere har anført mange Exempler paa, heller ikke tilfredsstillende. Men desuagtet mener jeg, at man er nødt til at anerkjende det Grundlag, man en Gang har, og jeg kan ikke sige Andet, end at dette Lovforslag er efter sin hele Tankegang og Retning kun en Udvikling af den bestaaende Tilstand. Men det vil, som jeg ogsaa tidligere har havt Beilighed til at udtale, ikke kunne finde min Sympathi, med mindre man tager alle Konsekvenserne deraf, og virkelig optager det hele Spørgsmaal til Forhandling, saaledes at der kan være Tale om at rette Manglerne ved det Nuværende og mulig ogsaa supplere det. Jeg mener derfor, at skulde man have noget tilfredsstillende Udbytte af en Forhandling derom, maatte man samtidig med, at man overhovedet vil Lovgive paa dette Omraade, kunne opnaa, at den aldeles eller til Dels ubetingede Ret for en Kommune til med Amtsraadets Samtykke at føre en meget stor Del af det offentlige Fattigvæsen over paa den fri Fattigkasse, indskrænktes og begrænsedes. Paa den anden Side ønsker jeg heller ikke, at den Uligged, som er skabt ved den bestaaende Lovgivning, vedblivende skal være til Stede. Navnlig er jeg ikke enig med en forgaende Taler i, at det skal være en Fordel, at Lovforslaget opgiver at Lovgive om Kjøbenhavn. Naar man vil tilstede Kommunerne paa Landet og i Kjøbstæderne ved en rigelig Udskrivning af Statskassen at befri en stor Mængde Mennesker for det offentlige Fattigvæsen, kan jeg ikke skjønne, at man med soldt Blod kan sige: I Kjøbenhavn lade vi det gaa, som det kan, det ville vi ikke tage os af. Utsaa saalænge en Lovordning af denne Natur, som søger at affjære en Afdeling fra Fattigvæsenet i Kommunerne paa Landet og i Kjøbstæderne, virkelig bestaar, mener jeg, at der maa findes en lignende Ordning Sted for Kjøbenhavn.

Men for at ikke Uligheden paa andre Punkter skal blive altfor overvældende, skal jeg i Henhold til, hvad jeg ved en tidligere Behandling af Sagen har udtalt, tilføje, at vil man gjøre noget Konsekvent, maa man for Landkommunerne sætte et Minimum, for at man ikke skal faae den Situation, at paa det ene Sted bliver der Intet ydet, medens paa et andet Sted saa at sige al Fattighjælp ydes uden Fattighjælpens Virkninger. For saa vidt man noget Sted vilde gaa ud over et saadant Minimum, maatte der udfordres et Samtykke fra Autoriteterne. Jeg har imidlertid ikke nogen Tro til, at noget Lovforslag af denne Natur skulde kunne gennemføres. Vi have jo hørt en Udtalelse af den ærede Kultusminister, som fremkom paa hans egne og hans Kollegas, Indenrigsministerens Begne, og derefter er det mig klart, at det vil være saa vanskeligt at komme til et Resultat, at man nok kan tage det med No. Grunden til, at jeg har taget Ordet, er egentlig, at det ikke skulde se ud, som om alle Medlemmer fra denne Side skulde være enige med Bestemmelsen i Lovforslagets § 5, 2det Stykke, hvorefter det skulde være overladt til Kommunerne at udskrive Penges af Statskassen til Fattigvæsenet med den Begrænsning, som tilføjes. Hvad enten den nuværende Tilstand opretholdes, eller man gaar ind paa at tage Konsekvensen af den nuværende Tilstand, af Loven af 1867, og skabe et Fattigvæsen af den Natur, maa jeg for mit Vedkommende finde det ganske forkasteligt, at Kommunerne skulle til deres Fattigvæsen kunne udskrive Bidrag af Statskassen. Fattigvæsenet bør være en kommunal Sag. Desuden vilde det set ganske i Almindelighed, blive yderst betænkeligt, hvis man tror at kunne afhjælpe ethvert Onde ved direkte eller indirekte Udskrivninger af Statskassen. Det forekommer mig, at paa dette Omraade kunde man i Dieblirket indskrænke sig til at faae tilveiebragt en begunstiget Sygekasse. Jeg tror i det Hele taget ikke, at alle de foreslaede sociale Love have nogen Udbyg til samtidig at faae Lovstraff. Man kan heller ikke forlange eller vente fra Regjeringens Side, at den skal sætte nogen Kraft ind paa at støtte Lovforslag som dette. Thi den Minister, som i det samme Aar har ubarbejdet og foreslaet Love om Sygekasser og om Forsikring mod Ulykkestilfælde, har jo rimeligvis Anledning til at koncentrere saa megen Interesse paa disse Lovforslag, at jeg ikke tror, at man kan gjøre megen Regning paa Medvirking fra hans Side til et saa betydningsfuldt Lovforslag, som dette kan blive. Det har nærmest været min Mening at udtale mig imod Bidraget fra Statskassen og for